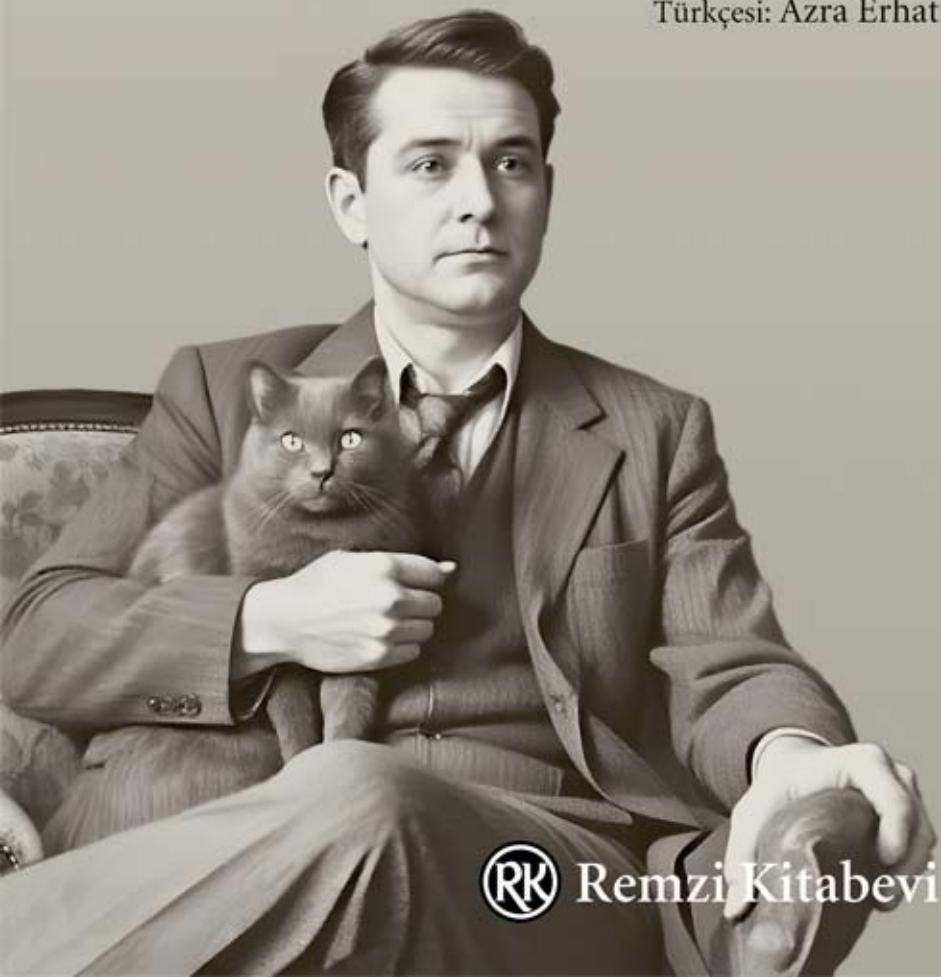

ÇAĞDAŞ DÜNYA KLASİKLERİ

COLETTE

Dişi Kedi

Türkçesi: Azra Erhat

Remzi Kitabevi

COLETTE, 1873 yılında Güney Fransa'da bir taşra kasabasında dünyaya geldi. Ordudan emekli babası ve renkli bir kişiliğe sahip annesinin etkisiyle taşra yaşamının sıkıcılığından uzakta büyüdü. 1893 yılında Henri Gauthier-Villars'la evlendi. Çektikleri para sıkıntısı onu yazar olmaya yöneltti. Boşan-

masından sonra Paris'te kabare artistliği ve dansözlük yaptı. Gazeteci Henri de Jouvenel'le evlendi. 1913-1923 yılları arasında tiyatro eleştirileri yazdı. İkinci kocasından da ayrılarak yazar Maurice Goudeket'yle evlendi. Ülkemizde 1945'te *Duygusal Sürgün*, *Dişi Kedi* ve *Cicim* adlı romanlarıyla tanınan Colette, eserlerinde ağırlıklı olarak etik kısılcısından kurtarılmış cinselliği, kadın bedenini ve arzularını irdeledi. Kahramanlarının hemen tümü, içgüdüleri ve duygularıyla davranan kişilerdi. Yapıtlarında kolay anlaşılır bir dil ve ustaca yazılmış diyaloglar kullandı. 1945'te, 72 yaşında, Fransa'nın en önemli edebiyat kurumlarından biri olan Academie Goncourt'un ilk kadın üyesi oldu. 1954'te 81 yaşındayken öldüğünde cenazesi büyük bir devlet töreniyle kaldırıldı.

COLETTE

Dişi Kedi

Türkçesi
Azra Erhat

Remzi Kitabevi

DİŞİ KEDI / Colette
Özgün adı: *La Chatte*

Bu çevirinin Türkçe yayın hakları:
Remzi Kitabevi, 2022

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Düzeltili: Korkut Tankuter
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2273-6

Bu çevirinin ilk iki baskısı
Varlık Yayınları'nda (1954, 1962),
üçüncü baskısı Can Yayınları'nda (1991)
yapılmıştır.

DÖRDÜNCÜ BASIM: Mart 2026

Kitabın basımı 1000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ő., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

DİŞİ KEDİ

S AAT ona doğru aile pokerinin oyuncularında yorgunluk belirtileri görülüyordu. Camille yorgunluğa karşı on dokuz yaşında biri gibi savaşıyor, yani biraz silkinince, tazeleşip kendine geliyordu; sonra kenetlediği ellerinin arkasında esniyor, solgun yüzü, rengi kaçmış çenesi toprak rengine çalan pudrasının altında hafif esmer yanakları ve gözlerinin ucunda iki küçük gözyaşıyla tekrar eski hâline dönüyordu.

“Camille, gidip yatmalısın.”

“Saat on, anneciğim, saat on. Kim yatar saat onda?”

Bakışıyla bir koltuğun dibine çökmüş nişanlısını yardıma çağırıyordu.

Başka bir ana sesi, “Bırakın şu çocukları,” dedi, “kavuşmalarına yedi gün kaldı. Şu anda biraz aptallaşmış olmaları çok doğal.”

“Öyle, öyle ama bir saat fazla bir saat eksik ne fark eder?... Camille, yatmalısın artık, biz de gidelim.”

Camille, “Yedi gün!” diye seslendi. “Evet, bugün pazartesi. Aklımdan çıkıvermiş... Alain, gel, Alain!...”

Sigarasını bahçeye atıp bir yenisini yaktı, masanın üzerine atılmış poker kâğıtlarını topladı, karıştırdı ve fal açmaya koyuldu.

“Bakalım, otomobilimiz, minnacık *Roadster*’imiz⁽¹⁾ törenden önce elimize geçecek mi? Bak, Alain, fal ne güzel açılıyor, yolculukla önemli haber arasında çıkıverdi.”

“Kim?”

“Kim olacak, otomobil işte.”

Alain boynunu uzatmadan, başını açık balkon kapısına doğru çevirdi. Bahçeden tatlı bir ıspanak ve taze ot kokusu geliyordu. Çim o gün biçilmişti. Kurumuş koca bir ağaca sarılan hanımeli de ilk çiçeklerinin bal kokusunu sunuyordu. İnce bir cam şingirtisi yaşlı Emile’in titrek ellerinde saat on şurubu ile soğuk suyun geldiğini haber verdi. Camille bardakları doldurmak için yerinden kalktı.

Son olarak nişanlısının önünde durarak buğulanmış bardağı anlamlı bir gülümsemeyle ona uzattı. İçerken de ona bakmaya koyuldu, dudaklarının bardağın ağzını sıkması onu birdenbire heyecanlandırıverdi. Ama delikanlı o kadar yorgundu ki, nişanlısının heyecanına katılamadı, boş bardağı elinden alan beyaz parmakları, kırmızı tırnakları azıcık sıkılmakla yetindi.

Camille, “Yarın yemeğe geliyor musunuz?” diye fısıldadı.

“Fala sor.”

Genç kız geriledi, bir palyaço ifadesi takındı:

“Çatılmış bıçaklarla, delikli paralarla dalga geçilebilir, sesli si-nemayla da, Tanrı Baba’yla da...”

“Camille!”

(1) (ing.) İki kişilik küçük otomobil.

“Bağışla anneciğim... Ama zaman habercisiyle sakın alay etme. İyi çocuktur o, çevik, yakışıklı siyah haberci, durmadan koşan maça bacak...”

“Nereye koşuyor?”

“Haber vermeye canım! Düşün ki, yirmi dört saat sonrası, hatta iki gün sonrası için haber getirir. Sağına ve soluna ikişer kâğıt daha koydun mu, gelecek haftayı da söyler.”

Hızlı hızlı konuşuyor, bir yandan da sivri tırnağıyla ağzının iki yanına bulaşan ruj akıntısını siliyordu. Alain onu canı sıkılmadan, fakat hoşgörüsüz dinliyordu. Camille’i yıllardır tanıyordu ve zamane kızı olarak görüyordu. Nasıl otomobil kullandığını bilirdi, fazlaca hızlı, fazlaca iyi, her şeye dikkat ederek ve kapanmak bilmeyen ağzında taksiciler için her zaman okkalı bir küfür bulundurarak. Çocuklar ve yeniyetmeler gibi yüzü kızarmadan yalan söylediğini, akşam yemeğinden sonra Alain ile birlikte barlara gidip dans etmek için, anasını babasını aldatmaktan çekinmediğini bilirdi. Ama bu gibi yerlerde de yalnız portakal suyu içerlerdi, çünkü Alain alkollü içkilerden hoşlanmazdı.

Resmen nişanlanmadan önce, Camille ona güneşte ve gölgede, özenle sildiği dudaklarını, her zaman tül dantelden bir çift torbacık içinde hapis bulunan kişiliksiz memelerini, kusursuz çoraplar içindeki çok güzel bacaklarını sunmuştu. Gizlice satın aldığı bu çoraplar için, “Mistinguett’iniciler⁽¹⁾ gibi, bilirsin ya!” derdi. “Çoraplarıma dikkat, Alain!” Çorapları, bacakları, en güzel yanları bunlardı...

(1) Asıl adı Jeanne Bourgois olan (1875-1956) ünlü Fransız müzikhol sanatçısı.

Alain şöyle düşünüyordu: “Camille güzel, çünkü hiçbir çizgisi çirkin değil, her yanı doğal esmerlikte, gözlerinin parlaklığı sık sık yıkadığı tertemiz, pırıl pırıl, yeni bir piyano rengindeki saçlarına uyuyor...” Onun fevri ve dağlardan inen bir dere kadar kâh coşkulu kâh durgun olabileceğini bilmez değildi.

Camille şimdi gene otomobilden açmıştı:

“Hayır baba, hayır! İsviçre’den geçerken, direksiyonu Alain’e bırakmam söz konusu bile olamaz. Fazla dalgındır o –hem aslına bakarsanız, otomobil kullanmaktan da hoşlanmaz– bilirim ben onu!”

Alain içinden, “Beni biliyormuş!” diye tekrarladı. “Belki de bildiğini sanıyor. Ben de ona kaç kez, ‘Ben seni bilirim, kızım,’ demişimdir. Saha da onu bilir. Ama nerede şu Saha?”

Bakındı, gözleriyle kediye aradı ve koltuktan önce bir omuzunu sonra öbürünü, sırtını, sonunda da kalçalarını kurtararak miskin bir şekilde ayağa kalktı, taraçanın beş basamağını indi.

Tarlalarla çevrili büyük bahçe, gecenin içinde beslenmiş, her zaman ürün vermeye zorlanan çiçekli toprağın ağır kokusunu saçmaktaydı. Alain’in doğuşundan bugüne evleri az değişmişti. Camille buraya, “Tek oğullu bir ailenin evi,” der, pasta biçimindeki çatıyı, üst katın arduvaza gömülü pencerelerini, zemin katın taraçaya açılan camlı kapılarını çeviren bazı gösterişsiz süsleri beğenmediğini gizlemezdi.

Camille gibi bahçe de, evi sanki hor görür gibiydi. Aralarında kurumuş incecik kara dalları yağmur gibi aşağı dökülen yaşlı karaağacın da bulunduğu ulu ağaçlar, evi komşulardan ve gelip geçenden korurdu. Biraz ötede satılık bir arsada ya da bir lisenin avlusunda şu dört şeritli görkemli caddeden artakalan, ye-

ni Neuilly Mahallesi'nin yok ettiği aynı yüzyıllık karaağaçlar görülebilirdi.

“Neredesin, Alain?”

Camille giriş merdiveninin üstünden onu çağırıyordu; ama Alain'in canı yanıtlamak istemedi, biçilmiş çimenlerin kıyısını ayağıyla yoklayarak daha güvenilir karanlıklara doğru yürüdü. Göğün tepesine ilk ılık günlerin sisiyle büyüyen buğulu bir ay oturmuştu. Bir tek ağaç, taptaze, pırl pırl yapraklarıyla bir kavak, ay ışığını toplayıp bir çağlayan gibi ışıltı damlatıyordu. Bir gümüş yansıma bir ağaç kümesinin arasından çıkarak Alain'in bacakları boyunca bir balık gibi aktı.

“Aa, Saha! Seni arıyorum. Neden sofraya gelmedin bu akşam?”

Dişi kedi, “mırr... mırrr...” diye karşılık verdi.

“Mırrr da ne demek? Neden mırrr? Böyle konuşulur mu?”

Kedi, “mırrrr... mırr...” diye ısrar ediyordu.

Alain kedinin tavşan postundan daha yumuşak, uzun sırtını okşadı, eli, miyavlamaktan açılmış küçücük, serin burun deliklerine değdi. “Kedim... dişi kedim benim.”

Kedi yavaşça, “mırrr... mır...” diyordu.

Evden bir kez daha Camille'in sesi geldi ve Saha gece gibi yeşil-siyah, budanmış bir taflan çitinin altında kayboluverdi.

“Alain!... Gidiyoruz!...”

Eve doğru koştu, Camille onu gülerek karşıladı.

“Saçlarının koştuğunu görüyorum,” diye seslendi. “Bu kadar sarışın olmak görülmüş şey değil!”

Alain daha hızlı koştu, beş basamağı bir sıçrayışta çıktı ve Camille'i salonda yalnız buldu.

Kısık sesle, “Ötekiler nerede?” diye sordu.

Camille aynı eda ile, “Vestiyeerdeler!” dedi. “Vestiyeer ve ‘in-
şaatın’ gezilmesi. Genel bir dövünme: ‘İlerlemiyor, dünyada bit-
meyecek!’ yakınmaları. Ama bize vız gelir, değil mi? Hem ak-
lımız varsa, Patrick’in küçük dairesini elden kaçırmayız. Pat-
rick kendisine başka bir tane yapsın. Ben bu işle ilgilenirim is-
tersen...”

“Ama Patrick ‘Çeyrek Teker’ini ancak senin gönlün olsun di-
ye bize bırakacak.”

“Elbette! İnsan yararlanmalı bundan.”

Tavrında, Alain’in bir türlü alışamadığı kadınlara özgü bir
yüzsüzlük vardı. Fakat nişanlısının ancak “biz” yerine “insan”
deyişine takıldı. Camille de bunu sevecen bir kınama saydı.

“‘Biz,’ demeye kısa zamanda alışırım,” dedi.

Camille nişanlısında kendisini öpmek isteği uyandırmak
için, oyun olsun diye, tavan lambasını söndürdü. Bir masanın
üzerinde yanık kalan tek lambanın ışığında genç kızın net ve
uzun gölgesi arkaya vurdu.

Kollarını kaldırıp iki kulp biçiminde ensesinde birleştiren
Camille, bakışlarıyla Alain’i çağırıyordu. Ama delikanlının göz-
leri gölgeden başka bir şey görmüyordu. “Duvardaki hâli ne gü-
zel! Gerektiği kadar uzun, tam istediğim gibi...”

Camille ile gölgesini karşılaştırmak için oturdu. Genç kız
gururla gerindi, göğsünü uzattı ve bir çengi gibi arkaya eğildi.
Ama gölge bu oyunu ondan iyi biliyordu. Ellerini indirerek göl-
gesi önde, kendisi arkada yürüdüler. Açık duran balkon kapı-
sına gelince, gölge yana sıçrayıp bahçeye kaçtı ve geçerken, ay
damlalarıyla örtülü kavak ağacını iki uzun koluyla kucaklaya-

rak yolun pembemsi çakıl taşları arasında kayboluverdi. Alain, “Yazık!” diye içini çekti. Sonra da Camille’de, Camille’in kusursuz ya da hareketsiz bir görünümünü, örneğin şu gölgesini, bir portresini ya da bazı anlarının, kimi giysilerinin kendisinde bıraktığı canlı anıyı sevmeye eğiliminden dolayı kendi kendine hafiften içerledi.

“Nen var bu akşam? Gel de paltomu giymeme yardım et, hiç olmazsa...”

Bu “hiç olmazsa”nın altında gizlenen anlam ve Camille’in vestiyere açılan kapıya gitmek için önünden geçerken omuzlarını kaldırması onu rahatsız etti. “Omuzlarını kaldırmasına hiç gerek yok,” diye düşündü. Doğa ve alışkanlıkları bu işi yeterince yapıyor zaten. Dikkat etmediği zamanlar zaten başı omuzlarını yapışık görünüyor. Omuzları kalkık, evet, hafifçe kalkık.”

Vestiyerde Alain’in annesiyle, Camille’in anne ve babasıyla karşılaştılar. Sanki soğuk varmış gibi ayaklarını yere vuruyor, kendir keçenin üstünde kirli kar renginde izler bırakıyorlardı. Pencerenin dış pervazına oturmuş kedi onlara düşmanca değilse de konukseverliğe yakışmayan bir ifadeyle bakıyordu. Alain kedisi kadar sabırlı olmaya karar vererek her zamanki kötümser yorumları sineye çekti.

“Hiç ilerlemiyor ki...”

“Bir haftadır bir şey yapılmamış...”

“Benim fikrimi sorarsanız, iki gözüm, on beş gün değil, bir ay lazım bitmesine... hatta bir ay da yetmez, en az iki ayda bu çocukların yuvası...”

“Yuva” sözünü duyunca, Camille sakin dalaşın ortasına atıldı, hem öyle bir hızla ki, Alain ile Saha ürkerek gözlerini kapadılar.

“Ama, mademki biz buna razıyız! Hatta Patrick’in evinde oturmak hoşumuza bile gidiyor. Patrick’in de canına minnet, çünkü meteliği yok... Affedersin, anneciğim, yani çok parası yok demek istedim... Bavullarımızı aldığımız gibi, hop, taa göklere, dokuzuncu kata uçarız! Değil mi Alain?”

Alain gözlerini açıp şöyle bir gülümseyiverdi. Açık renk mantosunu nişanlısının omuzlarına koydu. Karşıdaki aynada Camille’in sitem dolu bakışını gördü, hiç etkilenmedi. “Yalnız kaldığımızda, onu ağzından öpmemişim! Öpmedim işte, ne olacak sanki! Bugün öpücük sayısı dolmamıştır küçük hanımın. On ikiye çeyrek kala öpücüğünü ormandaki patikada aldı, saat iki öpücüğünü kahveden sonra verdim, bahçede saat altı buçuk öpücüğünü kopardı, akşam öpücüğü eksik kaldı. N’apalım? Hespap defterine yazsın hoşnut değilse... Neyim var? Uykusuzluktan deli gibiyim. Budalaca bir hayat sürüyoruz, fazla görüşüyor, iyi görüşemiyoruz. Pazartesi mağazaya giderim ve...”

Ham ipeğin asitli kokusu hayali olarak burnuna geldi. Fakat Mösyö Veuillet’in gizemli gülümsemesini düşünde görür, yirmi dört yaşında bile korkmadan dinleyemediği sözlerini düşünde duyar gibi oldu: “Hayır hayır genç dostum, on yedi bin franklık yeni bir hesap makinesi, yatırılan parayı bir yılda amorti edemez. Bütün mesele de zaten burada. Müteveffa babanızın en eski arkadaşı sıfatıyla ben...” Alain aynadaki öfkeli bakışlarla, kendisini süzen güzel, siyah gözlerle bir daha karşılaştınca, kollarını Camille’in boynuna doladı.

“Haa... Alain!”

“Bırakın, iki gözüm, şu zavallı çocuklar...”

Camille kıpkırmızı oldu ve Alain’dan uzaklaştı, sonra nişan-

lısına yanağını öyle erkekçe ve kardeşçe bir zarafetle uzattı ki, delikanlı nişanlısının omzuna sığınacak gibi oldu. “Yatmak... uyumak... Aman Tanrım, yatıp uyuyabilsem artık...”

Bahçeden kedinin sesi duyuldu:

“Mırrr... mırrr...”

“Duydun mu kediyi? Çiftleşme zamanı olmalı,” dedi Camille, hiç çekinmeden. “Saha! Saha!”

Kedi sustu. Alain karşı çıktı.

“Çiftleşme zamanı mı? Nereden çıkardın? Mayıs ayındayız. Hem ‘mırrr’ diyor.”

“Ee ne olacak?”

“Çiftleşme zamanında olsa, ‘mırrr’ demezdi. Şu anda çağırıyor, acayip bir çağrı, bir uyarı, bu yavrularını bir araya toplamak için çıkardığı bir ses...”

Camille kollarını havaya kaldırarak, “Aman Tanrım! Alain kedisini yorumlamaya başladı mı sabaha kadar sürer.”

Sıçrayarak basamakları indi. O sırada yaşlı Emile titreyen eliyle bir düğme çevirdi ve bahçedeki eski moda iki büyük efla-tun lamba yaniverdi.

Alain, Camille ile önde yürüyordu. Demir parmaklığa varınca, kulağının ucundan öptü, genç kızı yaşlandıran, parfüm karışmış mis gibi bir ekmek ve esmer tüylerin kokusunu aldı ve üzerindeki kapının altından nişanlısının çıplak dirseklerini sıktı. Camille annesini, babasını arkaya oturtup direksiyona geçince, Alain neşelendiğini, uyandığını duyumsadı.

“Saha, Saha!”

Kedi neredeyse ayaklarının dibinde karanlıktan çıkıverdi. Alain koşarken, o da koşuyor, dalgalanarak önünden yürüyor-

du. Alain kediyi görmeden adımlarını seziyordu. Kedi delikanlıdan önce hole daldı, sonra dönüp onu kapının önünde bekledi. Göğsünü kabartmış, kulaklarını indirmiş Alain'in kendisine doğru koşmasını seyrediyor, derine gömülü sarı gözlerinin kuşku, gururlu ve kendine güvenen bakışlarıyla onu tahrik ediyordu.

“Saha, Saha!”

Alçak sesle, belli bir şekilde “h”yi iyice vurgulayarak söylediği zaman, adı kediyi deli ederdi. Kuyruğunu salladı, poker masasının üstüne atladı ve iyice açtığı patileriyle kâğıtları dar-madağın etti.

Anne, “Ah bu kedi, bu kedi!” diye söylendi. “Konukseverlikten haberi bile yok. Bak, dostlarımızın gittiğine ne kadar seviniyor!”

Alain çocukça bir kahkaha attı. Ev ve yakın çevresi için sakladığı, karaağaç çitini, siyah demir parmaklığı aşmayan bir kahkaha. Sonra gürültü ile esnedi.

“Aman, ne kadar yorgun görünüyorsun! İnsan mutluyken bu kadar yorgun olur mu? Portakal suyu kalmış, ister misin? İçmeyeceksen, odalarımıza çıkalım... Bırak, Emile ışıkları söndürür.”

“Annem benimle sanki hastalıktan yeni kalkmışım ya da tifo olacakmışım gibi konuşuyor...”

“Saha, Saha! Bak kâfire! Alain, şu kediye engel olmayacak mısın?...”

Kedi, yıpranmış perde üzerinde yalnızca kendisinin bildiği dikey bir yoldan tavana kadar tırmanmıştı. Bir an gri bir ker-tenkele gibi, bacakları açık, duvara yapışık kaldı, sonra başı dö-

nüyormuş gibi yaptı ve ufacık, nazlı bir çığlık attı. Alain uysalca tam altına geldi, omuzlarını uzattı ve Saha camdan bir damla yağmur suyu nasıl akarsa duvardan öylece indi. Alain'ın omzuna yerleşti, ikisi birlikte yatak odalarına gittiler.

Açık pencerenin önündeki uzun siyah bir sarısalkım, Alain tavan lambasıyla başucu lambasını yakınca, açık sarı renkte uzun bir salkım oluverdi. Alain omzunu eğerek kediyi yatağın üstüne attı ve aşırı yorgunluk yüzünden uyuyamadığı için yatak odasından banyoya boşu boşuna gidip geldi.

Pencereden bahçeye sarktı, düşmanca bir bakışla bitmemiş beyaz “inşaat” yığınınını aradı, en büyük sırlarının saklı bulunduğu kutuları, çekmeceleri açıp kapadı: Bir altın dolar, bir şövalye yüzük, babasının saat zincirine takılı bir akik; bir *heliconia*'nın⁽¹⁾ egzotik diyarlardan gelme kırmızı siyah tohumları; bir sedef tespih; çabucak ve gürültüyle gelip geçen sinirli genç bir sevgiliden kalma, kırılmış ince bir bilezik... Bu dünya malının gerisi ciltli kitaplar, mektuplar, fotoğraflardı...

Alain göz alıcı, ama aşırı hırsız kuşların yuvalarında bulunan renkli taşlar gibi parlak ve değersiz olan bu küçük kalıntı parçalarını yokluyordu. “Bunların hepsini atmalı mı yoksa burada mı bırakmalı? Değersiz şeyler... Yoksa değerli mi benim için?...” Tek çocuk oluşu onu hiç kimseyle paylaşmadığı, ele geçirmeye uğraşmadığı bu ufak tefek şeylere bağlıyordu.

Aynada yüzünü görüp kendi kendine kızdı. Karşısında du-

(1) (Lat.) Amerika'nın tropik bölgelerinde ve Batı Pasifik'te yetişen otsu bitki.

ran güzel, sarışın delikanlıya, “Haydi, yat artık! Bitkin durumdasın, ayıp!” dedi. Sonra, “Sarışın olduğum için beni güzel buluyorlar,” diye düşündü. “Esmer olsam, yüzüme bile bakmazlar.” Biraz atı andıran burnunu, uzun yanaklarını bir kez daha çirkin buldu, ama dişlerini görmek için bir kez daha gülümse-di, son derece gür, sarışın saçlarının doğal dalgasını elleriyle okşadı ve koyu kirpikleri arasında gözlerinin yeşile kaçan gümüşü rengini beğendi. Gülümseyen dudaklarının iki yanında iki gamze yanaklarını çukurlaştırdı, mor halkalı gözleri kaydı. Sabahtan kalma sert, açık renk bir sakal dudağını şişiriyordu. “Ne surat ama! Kendi kendime acıyorum. Yok, tiksiniyorum. Zifaf gecesi-ne uygun bir yüz mü bu?...” Aynanın dibinde Saha, onu uzaktan, bütün ağırbaşlılığıyla izliyordu.

“Geliyorum, geliyorum.”

Kedisini ezmeye dikkat ederek çarşafların serin tarlasına atladı. Chartreux olarak bilinen türden, saf kan, küçük ve kursesiz bir kedinin özellik ve güzelliklerine uygun, alışıldık övgüler yaptı:

“Şişko yanaklı ayıcığım... İnce, ince, incecik kedicğim benim... Mavi güvercinim... İnci renkli iblisim...”

Işık söner sönmez, kedi dostunun göğsünü hafifçe **yuğurma-ya** koyuldu, her basışta bir tek tırnağı ile pijamayı delip Alain’e biraz kaygılı bir haz duyuracak kadar etine dokunuyordu.

Delikanlı, “Yedi gün kaldı, Saha...” diye içini çekti.

Yedi gün yedi gece sonra, âşık ve azgın bir genç kadınla yeni bir evde yeni bir hayat başlayacaktı... Kedinin budanmış şimşir, çam ve bakımlı çim kokan serin-sıcak tüylerini okşadı. Kedi mırıl mırıl mırıldanıyordu. Bir an nemli burnunu Alain’inki-

Dişi Kedi, evliliğin ilk günlerinde filizlenen sessiz bir çatışmayı, bir adam, bir kadın ve bir kedi arasındaki hassas denge üzerinden anlatır. Alain, evli olduğu Camille ile çocukluğundan beri bağlı olduğu dişi kedisi Saha arasında fark etmeden bir tercih yapmaya sürüklenir.

Camille için Saha yalnızca bir hayvan değildir; evin içinde büyüyen kıskançlığın, dışlanmışlık hissinin ve paylaşılmayan sevginin simgesidir. Alain'ın kedisine duyduğu bağlılık, çift arasındaki mesafeyi derinleştirirken, evlilikteki güç dengeleri yavaş yavaş değişir.

Colette'in sade ama çarpıcı anlatımıyla *Dişi Kedi*, aşk, sahiplenme ve kıskançlık üzerine incelikli bir psikolojik anlatı sunuyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2273-6

9 789751 422736

KDV'den muaftr